

СРПСКО ЗВОНО

ТАНАСИЈЕ АНТОНИЈЕВИЋ

поп буковички (Орашац, 1804)

Седи су ми и брада и речи
душа већ наеро али данас
небо ми је ближе од тавана
Хоћу славу свирале и пике
а не парастосе
не сахране даће и короте
Ко пушку ко шиду косу вилу
повест нам је шиба с квргом која сузи
Ђорђе муњо осињак разјари
Лазар ће те посинити сине
ти Танаско барјак закрвежи
Чарапићу није ово јуриш на договор
не потежи људине иза се
збираћемо податке са рана
Како који према крсту крочи
дограђује победу у скици
У зенјци сев а у шаци рез
од вас човек да се испрепада
Живећете све док воде као људи виде
и дрво се сенке отараси

КАРАЂОРЂЕ

Свуд погребни стално гробља трапе
пуне јада јаме и јендечи
на мајкама црне повезаче
Сеча предодреди вођу
његов шапат се разлеже
у пролазу села цара
и гримасом заповеда
којекуда свако пушку да усија

Да иде не би стиго
лети куну се очевици
Док смера врти се у себи
чим устане неко награише
Фесина га турска распомами
не маше него замахује
градове отвара кубуром и ногом
Којекуда једино српско звоно
које султан згранут чује
И ватрен и леден
намах целу историју сави
па је пара да је преиначи
Како сину да се сунцу тепа
зато снују слава има пегу
одраше је у сатанском трену
Са откинуте главе преке
очи носе целу Србију у чаши

СТЕВАН СИНЂЕЛИЋ

Волим небо које плаво цвета
наизменце јеку труба и даира
прошлост до цене посуђеног света
и сва брда која сунце бира

Непорочне ноћи податљиве моме
што дрхте ко ласте под гранчицом вреса
искричаве еполете и дабоме
мирис праха свети завет против феса

Са коца са ножа памтим крв за чије
осветничке зоре будим и све моје
до греха расрђен јер још нико није
као ја осуђен да осваја своје

Цели дан две војске једно поље деле
нас је мање а њих тешко је дорећи
кост и метак ломе јагагане вреле
машем на све ал све не могу посећи

Ко од кога зебе и ко кога чика
борац бити значи бити први свуда
на сва чула чујем кроз дим без видика
да и голобради заступају чуда

На чегарској коси ко у снима
а Ресавци ордениши пуни рси
ваде очи секу грабе главе злима
шире крила ко орлови белопрси

Море ближе аге гује ближе паше
зар вам снаше маче даше Боже да ли
живе пали да ли наши бране наше
или су ме сви издали

За нас више не отичу мајске воде
ко помоли чело цикне јер га има
ја те молим тихим гласом бели своде
бели своде буди покров засталима

Мајко Синђелио задње речи теби
осврни се ту сам ко лептир на кики
све га зове мами што би и што не би
такав ти је ево и син боголики

Данас сутра у кошуљу крви пуну
побеђени победници и сви ини
у невољи после мене нек се куну
да и немоћ може много да учини

Пуцам у џебану у дан што се диже
црвен вез из рова ко барјак се вије
да ми вечни пламен ратне ране лиже
и срце бије до краја историје

ВАСА ЧАРАПИЋ

Има пушку без каиша не за раме
куд пројаше ту задими
у седлу поскакује
с обе руке прети
у сваком боју зграби главу и медаљу
Рапаво му грло а нож бриди
њиме боцка боде и набала
Разроке се мисли сретну и размину
градски бедем час оштрицом мача креше
час прстима јетко глади
Кад закрми истрго би круну
што науми то поруби
самце успут смиче
пре но што их престрави
ври док чету не процеди
брк зашиља кад већину бручи
На шанцу га зрно смоли
слободу не види само дочу
Изде ме пас рече
и с именом оде на мермерну стену

ХАЈДУК ВЕЉКО ПЕТРОВИЋ

Дружина му бекрије бећари
и голаћи које срџба жига
Стану славу сабљу и стрељиво
што је имо све је поотимо
Он се боји вожда а вожд њега
малко да се прахом сваде
Европа би планула пред њима
Под оружјем кад се упарали
нико пред њим не сме да се прси
У гневу изнутра придлази
тешко оном ко га мине
и ономе који преза
Нема куле да јој не догрди
ни мегдана на ком не застрани
јетким смехом дави злице
да не робе глове и зулуме
ни Крајина њима
нити глава њему
До цара се повинуо не би
да га нису порезали топом